

[Arne Melchior]

medlem af folketinget at blande sig i debatten i den udstrækning, som forretningsordens tidsgrænser og i øvrigt formandens velvilje giver mulighed for det.

Desuden vil jeg gerne om spørgsmålet lukning eller ikke-lukning sige, at den omstændighed, at man ikke har benyttet en bestemmelse i så og så mange år, er uden nogen som helst interesse ved afgørelsen af, om det i en given konkret sag er hensigtsmæssigt og fornuftigt at lukke salen. Det er allerede sagt, og jeg skal gerne bekræfte det, at jeg hørte til de medlemmer – og det gør min gruppe i øvrigt – som gerne havde set, at salen var blevet lukket. Det har altså ikke kunnet lykkes, og det gør denne forhandling og denne dag for mit eget vedkommende til den mørkeste og tristeste oplevelse, jeg har haft i mine fem år herinde. Det kan selvfølgelig ikke angå en større offentlighed, men min påstand er videre den, at det er trist for os alle sammen, og jeg vil gerne, så inderligt jeg kan, anmode offentlighedens repræsentanter, in casu pressen, om at lægge bånd på sig selv og ikke udlevere de her ret tilfældigt frempillede navne og deres eventuelle familier – med de følger, det kan have. Der er ikke nogen mulighed i forretningsordenen, har jeg forstået, for, at formanden eller præsidiet kan rette en sådan henstilling, men som individuelt medlem kan jeg rette den, og jeg føler mig overbevist om, at et meget stort antal af dette folkets medlemmer vil støtte den. Vi vil altså i morgen få at se – hvad jeg tror vil vise sig positivt – at pressens repræsentanter er gentlemen – af begge køn.

Når det er så tragisk en sag, er det, fordi her drejer det sig ikke om taktik, men om tre familier af kød og blod. Jeg kender dem ikke, I kender dem formodentlig heller ikke, og det er kun en fordel i denne sammenhæng, men netop de tre ud af 582, og altså af uanede tusinder, er nu pillet ud og sat på tryk af fremskridtspartiet. Jeg synes, det ville have været en ære for et folkestyre at benytte en regel, som ikke har været brugt undtagen i nationale nødsituationer, netop når det drejer sig om tre anonyme, os ukendte mennesker og deres vitale interesser. Der er ikke én her, der behøvede at skamme sig i morgen, hvis I havde fremsat det krav og gennemført det. Ingen kunne være mistænkt for at handle i egen interesse eller for egen vindings eller egen æres skyld.

Jeg behøver ikke at understrege, at CD selvfølgelig stemmer imod det stillede æringsforslag, og jeg skal slutte disse ord, som ikke har fået det indhold og den værdighed, som jeg gerne havde givet dem, med endnu en gang at henstille til alle tilstedeværende at lægge bånd på sig selv. De tjener ingen sag og ingens sag ved at kaste nogle familier for ulvene i morgen.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen (V):

Det sidste indlæg giver mig anledning til at påpege, at ingen under debatten har nævnt navne, ingen navne er nævnt i betænkningen. (*Afbrydelse fra salen: Jo, jo*). Ikke i det bilag, der ligger her . . .

Formanden:

Jeg skal normalt ikke blande mig, men jeg gør opmærksom på, at de, der har læst den meget korte betænkning, vil se tre navne nævnt.

Jens Peter Jensen (V):

Så undskylder jeg, så har jeg fået en forkert betænkning. Men jeg vil bare sige, at der er ingen grund til at komme med en henstilling om at tage varsomt på det, når meningen er, at man skal være opmærksom på det.

Formanden:

Det er altså betænkningen på blad nr. 468 til lovforslag nr. L 126, det lovforslag, der er til behandling her.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil blot sige til hr. Arne Melchior, at vi fra fremskridtspartiet ønsker ikke at hænge nogen ud, og vi har heller ikke påført navne, men man kan simpelt hen ikke lave ændringsforslagene, medmindre der bliver påført navne. Jeg erindrer, at hr. Arne Melchior under sagen om Nordsøolien citerede – var det fra 1. Mosebog? – at man skal ikke hælde sig mod flertallet, hvis flertallet har uret, men det gælder formentlig ikke i dette tilfælde. Jeg ville også gerne have undladt de navne.

(Kort bemærkning).